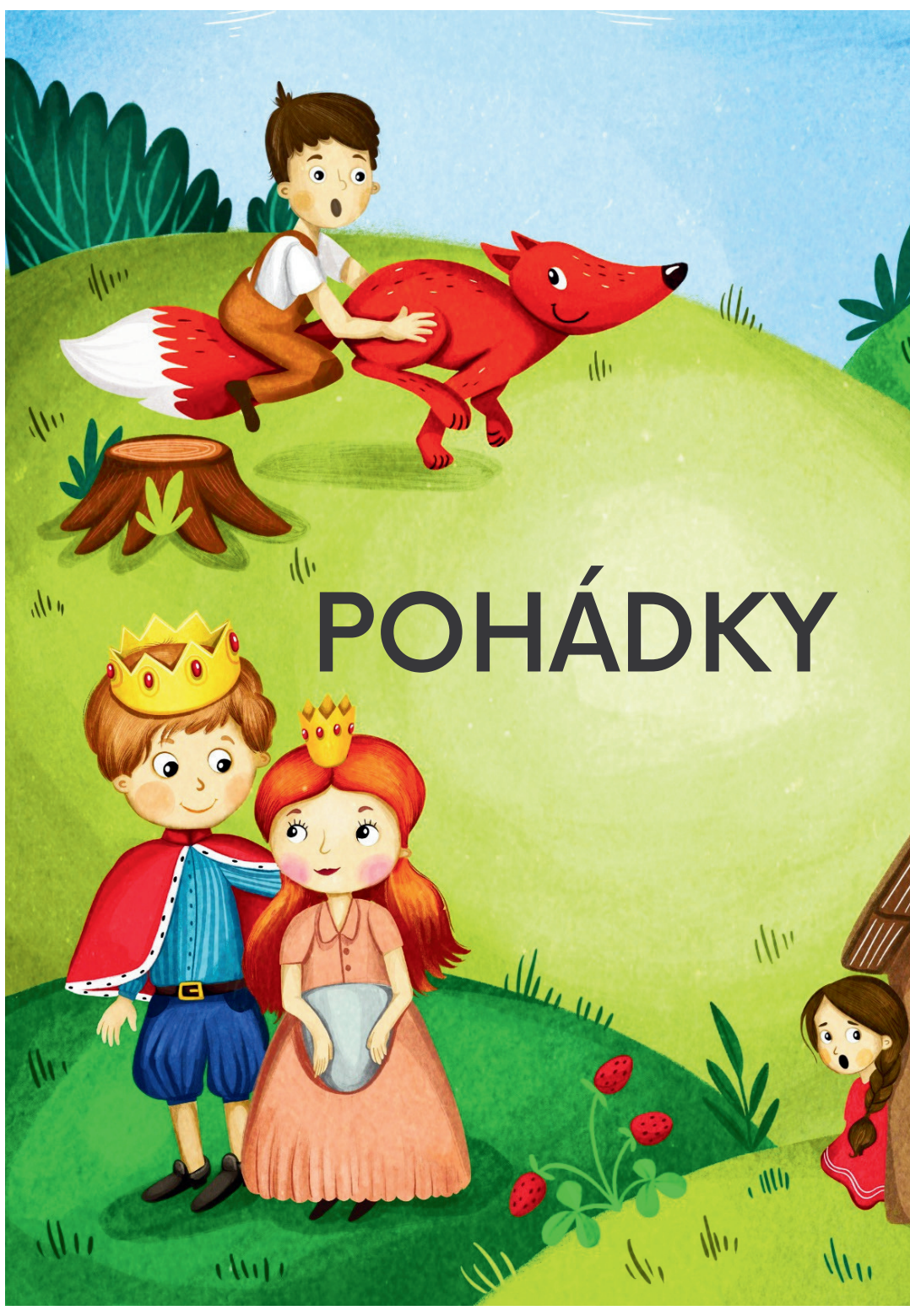

toySimply

WWW.TOYSIMPLY.CZ
WWW.TOYSIMPLY.SK
WWW.MRACEKZHRACEK.CZ

POHÁDKY

Neposlušná kůzlátka
Neposlušné kozliatka

Budulínek
Budulínček

Princezna na hrášku
Princezná na hrášku

Perníková chaloupka
Perníková chalúpka

Neposlušné kozliatka a vlk

V chalúpke na okraji lesa bývala koza so svojimi siedmimi kozliatkami. Jedného dňa musela mamička koza odísť na pastvu, a tak kozliatka napomínala, aby sa tíško hrali a nikomu neotvárali. Kozliatka slúbili, že budú poslušné. Ale len čo koza odišla, začali sa biť a kričať, až sa to rozliehalo široko-ďaleko. V lese žil aj starý hladný vlk, ktorý počul ten krik a vedel, že kozliatka zostali samé doma. Rýchlo utekal k chalúpke a zabúchal na dvere: „Kozliatka, kozliatka, otvorte mi vrátka! Ja som vaša mamička, nesiem vám vo vemienku mliečka!“ Hrubý hlas však vlka prezradil. Najstaršie kozliatko hovorí: „Ty nie si naša mamička! Naša mamička má jemný hlások!“ a tak vlk zašiel ku kováčovi, aby mu ukoval hlas, na vysoký a tenký. A zasa zaťukal na dvere, ale už jemnejšie: „Kozliatka, kozliatka, otvorte mi vrátka! Ja som vaša mamička, nesiem vám vo vemienku mliečka!“ Takto lákal tenkým hlasom zlý vlk. Kozliatka už už chceli otvoriť, ale najstarší z nich ich zahriakol a vraví: „Ak si ty naša mamička, ukáž nám kúsok nôžky cez okienko!“ Vlk strčil do okna svoju čiernu labu a kozliatka vykriekli strachom. „Ty nie si naša mamička! Ona má kožu bielu ako sneh“ kričali kozliatka a vlkovi zasa neotvorili. Nahnevaný vlk sa odplazil do lesa a rozmyšľal, ako kozliatka oklamať. Prišiel k pastierovej chalupe, kde sa sušili ovčie kože. Vlk dostal nápad, jednu ukradol a uháňal k chalúpke kozliatok. Ovčiu kožu si prehodil cez chrbát a labu a zasa začal prosíkať: „Kozliatka, kozliatka, otvorte mi vrátka! Ja som vaša mamička, nesiem vám vo vemienku mliečka.“ „Naša mamička prišla, otvoríme!“ radovali sa kozliatka. „To nie je naša mamička, neotvoríme!“ kričali tie opatrnejšie kozliatka. Ale to už niektorí otvárali dvierka, vlk skočil dovnútra a hrozivo vyceril zuby. Kozliatka začali od strachu mečať a rozutekali sa na všetky strany. Našťastie sa práve vracala mamička kozička z pastvy. Nabrala vlka na rohy, metala s ním sem a tam a keď sa vlkovi podarilo vyšmyknúť, ušiel a spadol do studne. Tak ostali všetci živí a zdraví.

Budulínek

Žili byli dědeček s babičkou a malým Budulínkem. Dědeček a babička měli Budulínka moc rádi, ale ten občas zazlobil. Třeba jednou, když zůstal v chaloupce sám. Babička uvařila Budulínkovi hrášek a než odešla s dědečkem do města, ještě mu říkala „Buď hodný Budulínku, hezky si hrej a nikomu neotvírej! V troubě máš hrášek.“ Sotva se babička a dědeček vzdálili od chaloupky, už tam byla liška. Přes okno na Budulínkovi žadonila: „Budulínku, dej mi hrášku, povozím tě na ocásku.“ Budulínek lišku odbyl, ale ta prosila a slibovala: „Budulínku, dej mi hrášku, povozím tě na ocásku! Pojedeme po lavici, pojedeme po světnici, zažijeme legraci.“ Budulínek se nakonec nechal přemluvit. Otevřel lišce, dal jí hrášku a už se těšil, jak se svezí na jejím ocásku. Liška hrášek snědla, vzala Budulínka na ocásek a vozila ho po lavici, po světnici, pak s ním vyběhla z chaloupky ven až do své nory. Když se babička a dědeček vrátili do chaloupky, marně hledali Budulínka. Nakonec vzali housličky a bubínek a vydali se Budulínka hledat. Jeho pláč uslyšeli u liščí díry. Dědeček naladil housličky, babička si připravila bubínek a už oba hráli písničku: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, jsou tam tři lištičky a náš Budulínek.“ Jak to stará liška uslyšela, řekla lištičce, ať se jde podívat, kdo to tak hraje! Mladá liška vystrčila hlavu, dědeček ji chňapl a šup s ní do pytle! A zase hráli dál: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, jsou tam dvě lištičky a náš Budulínek.“ Stará liška poslala druhou lištičku: „Jdi, ať nehrají, že mě bolí hlava!“ Druhá liška vystrčila hlavičku, dědeček ji chňapl a šup s ní do pytle! A zase hráli: „Máme doma housličky a pěkný bubínek, je tam jedna lištička a náš Budulínek.“ Stará liška se rozzlobila a šla se podívat sama. Jak vystrčila hlavu z díry, dědeček ji chňapl, strčil ji do pytle a pytel zavázal. Budulínek poté vylezl z díry rovnou do náruče babičky a dědečka. To bylo radosti! Šťěstím z toho, že se s Budulínkem zase shledali, se prarodiče na Budulínka ani nezlobili. Ten slíbil, že už bude vždycky poslouchat.

Budulínek

Kedysi dávno žili spolu deduško s babičkou a malým Budulínčekom. Obaja ho veľmi ľúbili, ale on občas aj neposlúchal. Jedného dňa zostal v chalúpke sám. Babička mu navarila hrášok a skôr, ako s deduškom odišli do mesta, hovorí mu: „Budulínček, buď poslušný, pekne sa hraj a nikomu neotvárať! Na sporáku máš hrášok.“ Sotva sa babička s deduškom vzdialili od chalúpky, prikradla sa k domčeku prefíkaná líška a začala prosíkať: „Budulínček, Budulínček, daj mi z hrášku, povozím ťa na chvostíku.“ Budulínček líšku odbil, ale tá sa nevzdávala a prosíkala ďalej: „Budulínček, Budulínček, daj mi z hrášku, povozím ťa na chvostíku. Pôjdeme pekne spolu, prejdeme sa po izbičke, zažartujeme si a bude nám fajn.“ Budulínček sa nakoniec nechal prehovoriť a prefíkanej líške otvoril. Dal jej z hrášku a tešil sa, že sa bude voziť na jej chvostíku. Líška hrášok zjedla, zobrala Budulínčeka na chvostík a začala ho voziť po izbičke. Zrazu s ním vybehla z chalúpky von a zavliekla ho ďaleko do lesa, až do svojej nory. Keď sa babička s deduškom vrátili do chalúpky, márne hľadali Budulínčeka. Nakoniec si vzali husličky a bubienok a vydali sa Budulínčeka hľadať. Až tu zrazu, začuli ho plakať pri líščej diere. Deduško rýchlo naladil husličky, babička si pripravila bubienok a začali hrať takúto pesničku: „Máme doma husličky a bubienček, sú tam tri líštičky a Budulínček“. Hneď, ako to stará líška začula, povedala malej líštičke, nech sa ide pozrieť, kto to tam takto vyhráva. A tak malá líštička vystrčila svoju hlavu. Deduško neváhal, schmatol ju a šup s ňou do vreca! A zasa začali hrať svoju pesničku: „Máme doma husličky a bubienček, sú tam tri líštičky a Budulínček“. Stará líška poslala druhú líštičku a hovorí: „Choď von a povedz im, nech prestanú hrať, bolí ma hlava! Druhá líštička vystrčila hlavu, deduško aj ju schmatol a šup s ňou do vreca! A zasa začali vyhrávať: „Máme doma husličky a bubienček, sú tam tri líštičky a Budulínček“. Stará líška sa nahnevala a išla sa von pozrieť sama. Hneď, ako vystrčila svoju hlavu, deduško ju schmatol, dal do vreca a vrece zaviazal. Nato Budulínček vyliezol z diery rovno do náručia babičky a deduška. To bolo radosti, že sa s Budulínčekom zasa zišli a od samého šťastia sa na neho ani nehnevali, že ich neposlúchol. A on im slúbil, že už bude navždy poslúchať.

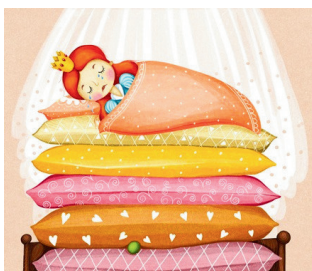

Neposlušná kúzlátka

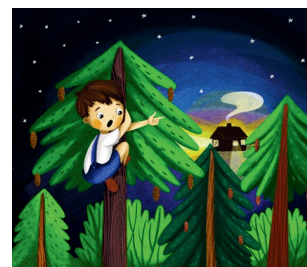
V chaloupce na kraji lesa bydlela koza se svými sedmi kůzlátky. Jednoho dne musela maminka koza odejít na pastvu, a tak kůzlátka napomínala, aby si tiše hrála a nikomu neotvírala. Kůzlátka slíbila, že budou poslušná, ale jen koza odešla, začala se prát a křičet, až se to do daleka rozléhalo. V lese žil hladový vlk, který slyšel, že kůzlata zůstala sama doma. Rychle běžel k chaloupce a zabouchal na dveře. „Kůzlátka, děťátka, otevřete mi vrátka! Já jsem vaše maminka a nesu vám mlíčko!“ Hrubý hlas však vlka prozradil. Nejstarší kůzle povídá: „Ty nejsi naše maminka, maminka má jemný hlásek!“ Vlk zamířil ke kováři a nechal si upilovat jazyk z obou stran, aby měl hlas tenký a vysoký. Tentokrát na dveře chaloupky jemně zatukal. „Kůzlátka, děťátka, otevřete mi vrátka!! Já jsem vaše maminka a nesu vám mlíčko!“ lákal kůzlátka tenkým hlasem. Kůzlata chtěla otevřít, ale nejstarší kozlík je zarazil: „Jestli jsi naše maminka, ukaž kousek nožky oknem!“ Vlk strčil do okna černou pracku. Kůzlátka zaječela hrůzou. „Ty nejsi naše maminka, ta má kůži bílou jako sníh,“ meče la kůzlátka rozčíleně a vlkovi neotevřela. Vlk se odplížil do lesa a přemýšlel, jak kůzlata přelstít. Došel k pastýřově chalupě, kde se sušily ovčí kůže. Vlk dostal nápad, jednu sebral a uháněl k chaloupce kůzlátek. Ovčí kůži si přehodil přes hřbet a packu a začal škemrat: „Kůzlátka, děťátka, otevřete mi vrátka! Já jsem vaše maminka a nesu vám mlíčko!“ „Naše maminka přišla, otevřeme!“ radovali se kozlíci. „To není naše maminka, neotevřeme!“ bránily jim opatrnější kozičky. Ale to už kozlíci otvírali dvířka, vlk skočil dovnitř a hrozivě vycenil zuby. Kůzlátka začala strachy mečet a rozutekla se na všechny strany. Naštěstí se právě vracela maminka koza. Začala vlka trkat, smýkala s ním sem a tam, a když se vlkovi podařilo vysmeknout, utíkal a spadl do studny.

Princezná na hrášku

Žil raz jeden kráľ a ten mal jediného syna, ktorý by sa rád oženil. A tak princ poprosil svojho kráľovského otca, či by mu našiel nevestu. „Rád splním tvoje prianie, synu“, povedal kráľ, „ale patrí sa, aby si si vzal za ženu naozajstnú princeznú, však tu široko-ďaleko žiadnej niet. Preto to nechám rozhlásiť, možno sa prihlási nejaká nevesta z ďalekej krajiny.“ A tak sa všetkým dalo na známosť, že sa hľadá nevesta pre princa. Takmer každý deň nejaká prišla, ale keď sa jej pýtali na urodzenosť, ukázalo sa, že to nie je žiadna princezná, a tak ju poslali zasa domov. „Keď to takto pôjde ďalej, tak si nakoniec žiadnu nevestu nenájdem“ smutne si povzdychol princ. „Nič sa ty neboj synček“ povedala kráľovná. „Skôr, než sa nazdáš, tak bude tu.“ Jedného večera, za silného vetra a dažďa, niekto zabúchal na bránu kráľovského paláca. Sluhovia otvorili a vošla dnu prekrásna dievčina so žiadostou, aby ju hneď zaviedli ku kráľovi. Kráľ sa tej neskorej návšteve začudoval a spýtal sa jej, odkiaľ prichádza, kto je a čo si praje. „Prichádzam z veľkej diaľky“ prehovorila „a som dcéra mocného kráľa.“ Keď do našej ríše prišlo oznámenie s obrazom vášho syna, hneď som sa do neho zamilovala a vydala sa na cestu, aby som sa stala jeho ženou.“ „To mi príde trochu podozrivé“ riekol kráľ „a už vôbec mi nepripadáš ako princezná! Odkedy cestuje princezná sama, bez doprovodu a v handrách?!” „Doprovod by ma len zdržoval“ riekla. „Farby na mojich šatách vybielilo slniečko a vymyl dážď.“ „Len nech tu zostane“ povedala kráľovná „ja si ju sama vyskúšam a hneď uvidíme, či je alebo nie je princezná.“ Kráľovná odišla do veže, kde nechala v krásnej izbe pripraviť pre princeznú posteľ. Keď priniesli matrac, kráľovná položila na neho hrášok a rozkázala, aby naň naskladali ďalších päť mäkučkých matracov, potom jemnú plachtu, vankúšik a prikrývku. Keď bolo všetko hotové, zaviedla dievčinu do spálne. „Po tak dlhej ceste si určite veľmi unavená, dieťa moje“ povedala jej. „Vyspi sa a ráno si opäť pohovoríme.“ Sotva sa začalo rozvidnievať, princ zašiel do veže. Predpokladal, že nájde dievčinu spať hlbokým spánkom, ale nebolo to tak. „Vyspala si sa dobre?“ spýtal sa jej. „Vôbec nie!“ odpovedala „celú noc som oči nezažmúрила.“ „A prečo? Nebola ti posteľ dosť dobrá?“ „V tak tvrdej posteli som v živote nespala, ako by som ležala celú noc na hrachu.“ V tej chvíli prišla kráľovná a povedala: „Vidím, že si ty naozajstná princezná! Ihneď ti pošlem kráľovské šaty, perly a drahokamy a ty sa vystrojíš ako nevesta. Ešte dnes bude svadba!“

Perníková chaloupka

Byla jednou jedna chaloupka. V chaloupce bydlel dřevorubec se svými dětmi - Jeníčkem a Mařenkou. Děti byly moc hodné, a tak je vzal tatínek jednoho dne s sebou do lesa na borůvky. Zatímco tatínek se věnoval své práci, Jeníček s Mařenkou sbírali lesní jahody. Sbírali a sbírali, šli dál a dál do lesa. Děti už dávno měly lahodných jahůdek plné džbány i plná bříška. Na jednom lesním paloučku si proto lehly a usnuly. Vzbudily se za tmy. Marně hledaly a volaly tatínka. Ztratily se v hlubokém lese. Děti v temném lese přepadl strach. Chtěly se dostat domů, jenže nevěděly jak. Tu Jeníčka napadlo vylézt na strom a podívat se kolem. Jeníček v dáli uviděl světélko. To je dovedlo až k nádherné chaloupce. Chaloupka byla celá z perníku, zdobil ji marcipán, čokoláda, cukrkandl a všemožné pochoutky. Dětem se hned začaly sbíhat sliny. Jeníček vylezl na střechu, aby pro sebe i pro Mařenku vyloupil kousek perníku. Jen to zkusil, z chaloupky už vylezla stará ježibaba a spustila: „Kdopak mi to tady loupe perníček?“ „To nic, to jen větříček,“ zašeptal Jeníček. Ježibaba zmizela v chaloupce, ale jen co Jeníček utrhnul kus perníčku, už tam byla znova. Jeníček se lekl a padl ježibabě rovnou do náruče. Ta v mžiku chytla i Mařenku a děti odvezla do své chaloupky. Chaloupka zevnitř nebyla zdaleka tak krásná jako zvenku. Ježibaba děti zavřela do klece. Sladkostí jim dopřávala velkou měrou, ale jenom proto, aby pěkně tloustly. Sama si totiž na dětech chtěla pochutnat. A tak přišel den, kdy se ježibaba těšila, že si je konečně upeče. Vytáhla lopatu a poručila dětem, aby si na ní sedly. První byla na řadě Mařenka, ale ta vymyslela na zlou babu lest. Když po ní ježibaba chtěla, aby nasedla na lopatu, dělala hloupou: „Nikdy jsem na lopatě nasedla. Vždyť já vůbec nevím, jak na to.“ Ježibaba se rozhodla, že jim to předvede. „Tak se dobře dívejte, jak se na lopatě sedí,“ řekla ježibaba. Jen co sedla na lopatu, Mařenka s Jeníčkem ji pohotově hodili do pece, zavřeli dvířka a rychle utíkaly z chaloupky. Tatínek své děti nepřestal hledat v lese. Procházel ho křížem krážem, aby se s dětmi shledal. A to se povedlo! Když děti vyběhly z perníkové chaloupky do lesa, brzy na tatínka narazily. Šťastně se všichni vrátili do své chaloupky u lesa. A vůbec nevadilo, že nebyla z perníku.

Perníková chalúpka

Bol raz jeden domček a v ňom býval drevorubač so svojimi deťmi, Janičkom a Marienkou. Deti boli veľmi poslušné, a tak ich otec jedného dňa zobral do lesa na lesné plody. Pokiaľ sa venoval svojej práci, Janičko a Marienka zbierali jahody. Zbierali a zbierali a išli stále ďalej a ďalej. Už dávno mali plné brušká aj krčiažky. Boli ustaté a tak sa rozhodli, že si oddýchnu. Ľahli si na lesnú čistinku a zaspali. Zobudili sa, keď už bola čierna tma. Márne volali a hľadali otecka, stratili sa v hustom lese. Zrazu ich prepadol veľký strach. Chceli sa dostať domov, ale nevedeli ako. Janička napadlo, že vylezie na strom a pozrie sa po okolí. Tak aj urobil. Vyliezol na strom a pozerá, pozerá, vidí v diaľke malé svetielko. Rozhodli sa, že pôjdu za ním, až napokon prišli ku krásnej chalúpkke. Chalúpka bola celá z perníkov. Zdobil ju marcipán, čokoláda a rôzne cukríky. Deťom sa hneď začali slinky zbiehať. Janičko vyliezol na strechu a odtrhol kus perníku. Iba čo to skúsil, z chalúčky vybehla stará ježibaba a kričí: „Kto mi to tu trhá môj perníček?!“ „To nič, to je len vetriček“, zašepkal Janičko. Ježibaba zaliezla do chalúčky, ale len čo zas Janičko odtrhol kus perníčku, už tam bola znova. Janičko sa zľakol a spadol ježibabe rovno do náručia. Tá v okamihu chytila aj Marienku a deti odvliekla do svojej chalúčky. Chalúpka zvnútra nebola ani zďaleka taká krásna, ako bola zvonku. Ježibaba zavrela deti do kletky a začala ich kŕmiť sladkosťami, aby boli pekné guľatúcké, tlstučké a aby si na nich mohli potom pochutnať. A tak prišiel deň, keď sa ježibaba tešila, že si ich konečne upečie. Vybrala veľkú lopatu a rozkázala deťom, aby si na ňu sadli. Prvá išla Marienka, ale tá si na zlú ježibabu vymyslela lešť. Keď ježibaba chcela, aby si sadla na lopatu, robila sa, že nerozumie: „Nikdy som na lopate nesedela a ani neviem, ako si mám sadnúť, ukáž mi to ježibabka“. A ježibaba na to: „Tak sa dobre pozerajte, ako sa na lopatu sadá!“ A sadla si na ňu. Janičko s Marienkou nezaváhali ani chvíľku a šup s ňou do pece, nech sa upečie! Zatvorili dverka a ušli z chalúčky. Otecko svoje detičky neprestával v lese hľadať. Prechádzal krížom-krážom, len aby ich našiel. A to sa aj nakoniec podarilo. Keď deti vybehli z perníkovej chalúčky do lesa, čochvíľa otecka zbadali a všetci sa šťastne vrátili do svojho domčeka. A vôbec nevadilo, že nebol celý z perníkov.

Princezna na hrášku

Byl jednou jeden král a ten měl jediného syna, který by se rád oženil, a tak poprosil svého otce o nevěstu. „Tvoje přání ti rád splním, synu.“ řekl král: „ale nehodí se, aby sis vzal jinou než opravdovou princeznu a tady není žádná široko daleko k mání. Proto to nechám rozhlásit a možná se přihlásí nějaká nevěsta z daleka.“ A tak vešlo ve známost, že princ hledá nevěstu. Skoro každý den nějaká dorazila, ale když se jí ptali na původ a urozenost, tak se ukázalo, že to žádná princezna není, a tak jí poslali zase domů. „Když to tak půjde dál,“ řekl princ smutně: „tak nakonec žádnou nevěstu nedostanu.“ „Uklidni se, synku,“ řekla královna: „dříve, než se naděješ, tak je tu. Jednoho větrného a deštivého večera někdo zabušil na bránu královského paláce. Sluhové otevřeli a vešla překrásná dívka, která žádala, aby ji hned zavedli ke králi. Král se té pozdní návštěvě podívil a ptal se jí, odkud přichází, kdo je a co si přeje. „Přicházím z velké dálky,“ odvětila: „a jsem dcera mocného krále. Když do říše mého otce dorazilo vaše oznámení s obrazem vašeho syna, ihned jsem se do něj zamilovala a vydala se na cestu, abych se stala jeho ženou.“ „To mi přijde trochu podezřelý,“ řekl král: „také mi nepřipadáš jako princezna. Odkdy cestuje princezna sama bez doprovodu a v hadrech?“ „Doprovod by mě jen zdržoval,“ odvětila: „barvy na mých šatech vybělilo sluníčko a vymyl déšť. „Jen ať tu zůstane!“ řekla královna: „já si ji sama vyzkouším a brzy uvidíme, zda je princezna nebo ne.“ Královna vystoupila nahoru na věž, kde nechala v nádherné komnatě připravit pro princeznu postel. Když přinesli matraci, položila na ni královna hrášek a poručila, aby na to naskládali dalších 5 měkkých matrací, pak jemné prostěradlo, a nakonec polštář s příkývnou. Když bylo vše hotovo, zavedla dívku nahoru do ložnice. „Po tak dlouhé cestě jsi jistě unavená, moje dítě.“ řekla jí: „Vyspi se a ráno si opět promluvíme.“ Sotva se rozednělo, vystoupal princ do věže. Myslel si, že dívku najde v hlubokém spánku, ale princezna byla vzhůru. „Vyspala ses dobře?“ zeptal se jí. „Vůbec ne!“ odvětila princezna: „Celou noc jsem nezamhouřila oči.“ „Pročpak, nebyla ti ta postel dost dobrá?“ „V tak tvrdé posteli jsem ještě v životě nespala. Jako bych ležela celou noc na hrachu!“ V tu chvíli přišla královna a řekla „Vidím, že ty jsi opravdová princezna! Ihned ti pošlu královské šaty, perly a drahokamy a ty se vystrojíš jako nevěsta. Ještě dnes bude svatba!“